

Tidsmomenter godtgjøre, at baade Statsrevisionen og Ministeriet bære Ansvar, om end ikke i lige Grad, for at Rigsdagens Beslutninger først kunde have været tagne i forrige Session. At dette ikke skete, vedkommer alene Rigsdagen, men Beslutningerne kunde dog ikke være fattede uden under Forbehold af en senere Afgjørelse af de ikke besvarede Antegninger. Den vedtagne Instrux for Statsrevisionen for 1859—60 gaaer ud fra den Forudsætning, at Arbeidet kan tilendebringes i et Aar, og bestemmer de Forholdsregler, som ansees nødvendige til, at dette kan naaes. Hverken Statsrevisionen eller Rigsdagen har imidlertid noget hensigtsvarende Middel til at fremtvinge, at den i Grundlovens § 53 foreskrevne Meddelelse af Oplysninger og Actstykker skeer fra Ministeriets Side i betimelig Tid. Dette kan opnaaes ved en Regnskabslov, hvis Nødvendighed, endog blot ved dette Tidsspørgsmaal med Hensyn til Besvareelserne, fremtræder med stor Kraft.

Da indbyrdes afvigende Anskuelser have gjort sig gjældende imellem Regjeringen, Statsrevisionen, Folkething og Landsting angaaende flere Punkter og navnlig om, hvilke Posteringer der bør afgjøres ved Rigsdagens Beslutninger og hvilke ikke, er det nødvendigt, at Udvalget omtaler et Par af de Sætninger, det anseer for rigtige, forsaavidt disse have en indgribende Indflydelse paa Indstillingerne; hvorved det dog maa være tilladt at forudsikke med Hensyn til Ministeriets Besvareelser, at der i disse fremtræder, i det Hele taget, en Bestræbelse efter at give tilfredsstillende Oplysninger og efter, saavidt Ministeriet anseer det foreneligt med de tilstedeværende factiske Forhold, at komme Revisionen imøde i forskjellige Punkter, men det er naturligt, at Besvareelserne, som udgaae fra forskellige Ministerier, vise en forskjellig, mere eller mindre stærk Overbeviisning om hvad der behøver Rigsdagens Billigelse. At Statsrevisionen danner sig bestemte Grundsatninger for sit Arbejde og med Hensyn til de Regler, som bør følges ved Regnskabsaarets Afslæggelse, ved Posteringerne i Henhold til Finantsloven, ved Optagelse af Restancer, ved Indstillinger, vil enhver anerkjende som en velbegrundet og rigtig Opfattelse af dens Hverv, men det fortjener ikke Billigelse, at Statsrevisionen grunder dadlende Ytringer paa Anskuelser, der, skjøndt rigtige efter dens Overbeviisning, komme i Strid med Rigsdagens tydeligt udtalte Meninger eller den naturlige Forstaaelse af Finantslovene eller Tillægsbevillingslovene (jvfr. Beret. Side 41—42, 84—86), hvortil om et særligt Punkt føies, at Statsrevisionen (Side 47—54) ikke synes at have henvendt sin Opmærksomhed paa Materialregnskabet og det Supplement, som et saadant afgiver til Bedømmelse af, om Lovens Bevilling er overtraadt ved Formindsfælske af Materialbeholdningerne i Aarets Løb.

I Finantslovens Hensigt, at tilveiebringe Indtægter til Dækning af Statens Udgifter for et Aar, ligger Nødvendigheden af, at Alt fremtræder under Form af Tal, men forsaavidt Staten har Forpligtelser at opfylde, som egentlig ere Præstationer af Gjenstande in natura (eller disse i Pengeverdi), da gaaer Lovens Bevilling ud paa Gjenstanden, ikke paa den Pengeverdi, som er ansat i Loven, men paa den, som beviislige maa udredes i Regnskabsaaret. Naar der saaledes (jvfr. Beret. Pag. 108 Nr. 20) skal tilsvares 33 Tdr. Havre efter Capitelstart, da er der bevilget til Udgift, ikke den opførte Pengesum, men Gjenstanden 33 Tdr. Havre eller dens Pengeverdi til den Tid, den skal udredes, uden Hensyn til, om Capitelstarten i Regnskabsaaret er højere eller lavere end den i Loven calculerede. Hvis altsaa de 33 Tdr. Havre ere tilsvarede, er Finantsloven ikke overtraadt, om endog Pengesummen overgaaer den i Loven opførte; hvis derimod 36 Tdr. Havre ere udredede for et mindre end det i Loven bevilgede Pengeløb, er Bevillingen overtraadt. Principet vil komme til Afgjørelse ved Summen 2,110 Rd. 50¹/₂ f. i anden Antegning under Justitsministeriet, og vil Thingets Votering derved afgjøre Statsrevisionens Indstillingspunkter under Cultusministeriet i den 3die, 7de og 14de og Summerne 43 Rd. 78 f. og 302 Rd. 15 f. i den 20de og 1,848 Rd. 81 f. i den 21de Antegning.